

Mi smo danas okrenuti nebu i sjećanju.

"O bijedan je onaj koji ne gine u ratu za očinsku grud, za ženu odanu i djecu dragu, već za tuđi narod.. pa ne može reći: O hraniteljko rodna zemljo, vraćam ti život što si mi ga dala."
(Leopardi)

Ovo zadnje bi, da ih čujemo, mogli reći hrabri branitelji, ubijeni, kojima u čast i pokoj duše prinosimo ovu svetu misnu žrtvu.

"Nema velikog cilja bez velike žrtve." A. Cesarec

Znate o obrani Vukovara i svemu onom što se nakon toga dogodilo. Neke stvari vas vraćaju u dane hrabrih branitelja, neke u izdaju, na jame rasute domovinom, a druge u poratne igre oko obrane, hapšenja, negiranja statusa branitelja, izvrtanja činjenica..da se zaboravi tko je napadač, a tko žrtva.

Oni nisu za to znali, nisu na to mislili kad su ustali u obranu da se ne ispune riječi napisane davne 1909.

"Domovino moja tvoje sunce pada
ni umrijet za te Hrvat nema snage,
dok mu stranac, majko
tihu propast sprema."

Nisu se dvoumili. Životom su branili Vukovar, Slavoniju, Hrvatsku. Poticala ih je ljubav prema domovini jer.. "Nitko ne voli domovinu zato što je velika, nego zato što je njegova".

1861. zapis i opomena:

"Za domovinu možemo staviti sve na kocku, ali ne smijemo staviti na kocku domovinu" Deak.
"Bio je to Veliki Petak, dani raspeća", "jer Hrvatsku mi moju objesiše ko lopova, dok njeno ime briše za volju ne znam kome žbir u uzama" (Matoš), kažu, "jedan od mnogih koji su prošli za branitelje, ranjenike, liječnike, medicinsko osoblje, Vukovar, Borovo Naselje, Mitnicu, Slavoniju, sela rasuta ravnicom i njegove branitelje".

Ovih smo dana okrenuti nebu i sjećanju, mi od jučer i oni ponikli u slobodi.

Progovaram srcem i ustima branitelja i onih bez krika, ubijenih s Ovčare, zatvorenih i odvoženih u srpske logore, zaboravljenih u hladnim vodama Dunava i onih koji su došli nakon rata na svoje, u svoje.

"Široko otvorenih očiju gledam.

Tražim u sjećanju stope tvoje u pepelištu,
U zamagljenom obzoru neba,
Slavonijo mog djetinjstva.

Pazim, kao da po ranama gazim, Domovino na samrti.

Znali smo da smrt s mrakom pod ruku ide.

Rane nas tvoje bole."

I ranjeni su bili opasnost za neprijatelja. Znali su za onu:

"Boj se onog tko je viko
bez golema mrijeti jada" (Ivan Mažuranić)

Oni su znali zašto i za koga umiru. I u patnji su bili veliki pod križem i s križem. I danas nakon

Autor Slavko Vranjković, sacerdos
Petak, 20 Studeni 2020 10:19 -

puno godina krvavi cvjetovi u polju niču. Sjećanje nas vraća na razorene kuće nebu okrenute, tamna zgarišta. I opet nas i danas nas bole rane djece tvoje ubijene, križem neobilježene, prognane, nestale. Rane nas tvoje bole! Lako je obnoviti grad, srušene kuće..a ljude, a nestale, a one koji ne zaboravljaju??

"Kako je bilo?" pita mladost izrasla u slobodi.

Pita li zaista? Na zidovima vjeronaučne dvorane u Nuštru slike razorene župe, sela i crkava. "Što je bilo s našom crkvom?" pita dječak koji u to strašno doba nije bio rođen. Oni koji znaju nisu zadovoljni opisom domovinskog rata u školskim knjigama, još manje kako o njemu govore stranci i napadači.

"Vukovar je pobjednik jer je žrtva", kažu. Ako gledamo na povijest Crkve, ona izrasta iz krvi, žrtve Isusove do vječnosti, a zapisano je: "krv mučenika sjeme novih kršćana". Grobovi su im bili svetišta, a oni opomena da ima ideala za koje valja umrijeti.

Trebali bi mlade još više voditi na "povijesni sat" u Ovčaru, Mitnicu, na memorijalno groblje. Jučer sam bio sretan jer sam ih vidio u koloni.

Unatoč svemu što nam se događa, o čemu se priča, kako su se mnogi žrtvovali za domovinu, a neki danas domovinu žrtvuju za svoj interes, domovina ima budućnost. Isusov Veliki petak nije bio kraj. Uskrsnuće daje svjetlo i kad mislimo da je sve propalo i uzaludno. Odgovaraju na upit preživjeli svjedoci, zapovjednici obrane Vukovara, ratnici, glas "anđela iz pakla" Siniše Glavaševića, liječnika i osoblja bolnice, fratara koji su ostali sa svojim narodom.

"Tu smo mi živi, a u nama oni koji poginuše!" odgovoriše oni koji pamte.

I tako navru sjećanja, a nikad dovoljno riječi u iskazu. Nikad dovoljno!

Bila je to duga mračna noć od crnih dana i godina, kad su umirali gradovi, sela slavonska, Hrvatska, noć kad je umiralo djetinjstvo, mladost u rovovima, na prvim crtama obrane, noć kad umiru ljudi od metka, rana, straha, gladi. Činilo se da nikad neće svanuti. Nikako da svane.

Konačno je sazorila zora i dan se rodio u slobodi. U nama ostali grobovi, jame, rane neprebolne, neobilježene, svježi humci na ravnicima.

Okrenuti smo nebu i sjećanju. Sjećate li se? Jeste li zaboravili? Kuće su gledale, nijeme, šupljinom prozora. Srušene.

Sjećate li se? Nemojte zaboraviti!

Nebo su pustile u dječje sobe, dnevne boravke, na srušene balkone. A vi, a oni, a svi prognani ukućani iz daljine, iz progonstva, duhom su lutali djedovinom prije povratka, prvom crtom obrane koju su držali sinovi i muževi, hrabre žene.

Strpljivo je čekala Domovina, Vukovar, Srijem i Slavonija, pamteći stope u pepelu dok su mrtve vode Vukom, Dunavom, Dravom, Savom, Bosutom promicale, priticale.

Sjećate li se? "Šema Izrael!" Jedino su pragovi bili neporušeni, ulazi krvlju obilježeni, travnjaci prkosom procvali, čekajući povratnike, i opet i nakon svega, branitelji mrtvi i živi ostadoše hrabrošću u dlan Božje ruke, u povijest upisani.

Jesu li i u srca ove zemlje, u tvoje i moje?

Jesu li im grobovi u nama obilježeni, spomen obilježja podignuta ne mramorom već sjećanjem, u duši djece koja dolaze, odraslih koji pamte i prolaze, pjevaju li se pjesme o njima, znaju li im se imena?

Neprijatelji su nam ubili sela, gradove, crkve i oltare.

Ono što su srušili može se obnoviti i obnovilo se, ono što su neki u sebi porušili teže. Dobro smo znali: oni koji su razarali gnijezda, nisu ni mislili stanovati u njima!

Sjećate li se onako daleki, a srcem na ognjištu rodne kuće? Molili smo Boga, krunicu nosili oko vrata, zavjete zavjetovali za nova jutra, nova rađanja nakon svega, nakon svih sutona sanjajući

Autor Slavko Vranjković, sacerdos
Petak, 20 Studeni 2020 10:19 -

povratak.

Svemu su bili očevici na ravnicom u nebo propeti daleki razoreni zvonici, nijemi svjedoci dok ne progovore.

Sjećate li se razgovora dok su vam oči bile okrenute Istoku i nebu: "Ni otišli nismo", govorili su izbjegli "Vukovar je, Borovo Naselje, branitelji, mrtvi naši, Slavonija je, gradovi su naši i sela naša bila u nama."

Napokon sloboda!

Jedni su plakali nad grobovima, a mlade su majke, udovice s djecom, pjevale uspavanke.

Hrvatska moja, rekoše da nisi, a jesi ljepotom i djecom svojom velika!

Dolazio sam u razoreni Vukovar. Gledao sam srušene kuće, Crkve, križeve, a iza njih nebo.

Vjerovali smo da će ponovo oživjeti Domovina, ponovno će zazvoniti zvona rosnim cvijetom proljetnim. Znali smo da će izrasti u slobodi, kad izraste srce njegovih branitelja, kad izrastu iz oranica i nemira, put svemira. Još sve rane nisu zarasle.

A onda i danas: žene i majke s očima crnim od tuge za nestalom djecom, za muževima svojim plaču, zasijanim na poljima smrti.

Za njima je ostala sloboda!

Domovina, trobojna duga na obzoru.

Mi smo danas u ovoj novoj crkvi, pred likom Gospre Fatimske "koja je želila ostati", koja je čekala pod ruševinama okrenuti nebu i sjećanju. I dok nam drugi kroje neizvjesnu budućnost, odjekuju stihovi A.G. Matoša:

"U katedrali kad su teške noći

na banov grob zna jedna žena doći

s teškim križem cijele jedne nacije

a kip joj veli: "Majko, audijant reges,

regnum regno non praeskribit leges

i dok je srca bit će i Kroacije!"

Samo tebe volim draga nacijo, samo tebi služim oј Croatia,

jer si duša, jezik, majka, a ne znamen

samo za te živim, samo za te! Amen!

Slavko Vranjković-sacerdos

[dressup games](#) [fight games](#) [battle games](#)